

VIDDUI MA'ASER
AND
VIDDUI AVONOS

The Art of Confession

Source Materials
Rabbi Efrem Goldberg
reg@brsweb.org

¹¹ For this commandment that I command you today — it is not hidden from you and it is not distant. * ¹² It is not in heaven, [for you] to say, "Who can ascend to the heaven for us and take it for us, so that we can listen to it and perform it?" ¹³ Nor is it across the sea, [for you] to say, "Who can cross to the other side of the sea for us and take it for us, so that we can listen to it and perform it?" ¹⁴ Rather, the matter is very near to you — in your mouth and your heart — to perform it.

בי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא תגלה את
הוא ממה ולא תחקה הוא: לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו
השמימה ויגלה לנו וישמענו אתה ונעשה: ולא מעבר לים הוא לאמר
מי יעבר לנו אל-עבר הים ויגלה לנו וישמענו אתה ונעשה: כי
קרוב אליך הדבר מאד בפיה ובלבבך לעשתו:

② RAMBAN

11. FOR THIS COMMANDMENT. The meaning thereof is that it refers to the entire Torah. But the correct interpretation is that when he refers to the entire Torah, he says [as above] *Every commandment which I command thee this day.*⁶⁷ Rather [the expression used here] *this commandment* refers to [the commandment of] repentance aforementioned, for the verses, *and thou shalt bethink thyself;*⁶⁸ *and thou shalt return unto the Eternal thy G-d*⁶⁹ constitute a commandment, wherein he commands us to do so. It is stated in a future tense [rather than in the imperative] to suggest, in the form of a pledge, that it is destined [that Israel will repent]. And the sense thereof is to state that *if thy outcasts be in the uttermost parts of heaven*⁷⁰ and you are under the power of the nations, you can yet return to G-d and do *according to all that I command thee this day,*⁶⁹ for the thing is not hard, nor far off from you, but rather *very nigh unto thee*⁷¹ to do it at all times and in all places. This is the sense of the expression, *in thy mouth, and in thy heart, that thou mayest do it*⁷¹ meaning that they *confess their iniquity, and the iniquity of their fathers*⁷² by word of their mouth, and return in their heart to G-d and accept the Torah upon themselves this day to perform it throughout the generations, as he mentioned, *thou and thy children with all thy heart,*⁷³ as I have explained.⁷⁴

(יא) וטעם כי המצוה הזאת, על כל התורה כולה. והנכון כי על כל התורה יאמר כל המצוה אשר אנכי מצוה היום (לעיל ח א), אבל המצוה הזאת על התשובה הנוכרת, כי והשבות אל לבבך ^{36 ב ט. 37 שבת קנא ב.}
(יב) (לעיל פסוק א), ושבת עד ה' אלהיך (פסוק ב), מצוה שיצוה אותנו לעשות כן, ונאמרה כלשון הבינוני³⁶ לרמוז בהבטחה כי עתיד הדבר להיות כן, והטעם לאמר כי אם יהיה נדחך בקצה השמים ואתה ביד העמים תוכל לשוב אל ה' ולעשות ככל אשר אנכי מצוה היום, כי אין הדבר נפלא ורחוק ממה אבך קרוב אליך מאוד לעשותו בכל עת ובכל מקום, וזה טעם בפיו ובלבבך לעשותו (פסוק יד), שיתודו את עונם ואת עון אבותם בפיהם, וישבו בלבם אל ה' ויקבלו עליהם היום התורה לעשותה לדורות, כאשר הזכיר אתה ובניך בכל לבבך (פסוק ב), כמו שפירשתי³⁷.

③ RAMBAN

אבל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בודון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני האל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים. וידוי זה מצות עשה. כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתי

במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה. וזהו עיקרו של וידוי. וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח. וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה. ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה. וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן [6] במיתתן או בבלקיותן עד שיעשו תשובה ויתודו. וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם:

ב ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו'. וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי. ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידינו וגו'. וצריך להתודות בשפתיו ולומר עניינות אלו שנמר בלבו: ג כל המתודה בדברים ולא נמר בלבו לעזוב הרי זה דומה לטובל ושרץ בידו שאין הטבילה מועלת לו עד שישליך השרץ. וכן הוא אומר ומודה ועוזב ירוחם. "וצריך לפרוט [ג] את החטא שנאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב:

SEFER (5) ספר תשובה
Ha'Chinuch

[מצנת דדי על הסטא]

שוד שצטטינו להתנדות לפני השם על כל הטטאים שחטאנו בעת שנתנחם עליהן; והיו עגן הנדוי: שיאמר האדם בעת התשובה "אנא השם פשעתי ופזיתי בן ובן", קלומר שצביר הטטא שפשה בפרוש בפיו ויבגש בפרה עליו, הצריך בקבר כפי מה שיהיה צחות לשונו.

[THE PRECEPT OF CONFESSION OVER SINS]

364 that we were commanded to confess before the Lord to all the sins we committed, at the time we are remorseful over them. This is the substance of the confession that a man should say at the time of repentance: "I pray Thee, O Eternal Lord: I sinned rebelliously and committed iniquity deliberately, thus and so"; in other words, he should mention the sin he did explicitly, in words,¹ and beseech forgiveness for it; and let him continue at length about the matter, according to the eloquence of his tongue.²

משרשי המצנה, לפי שהודאת הציון בפה תתגלה מחשבת החוטא ודעתו, שהיא מאמין באמת כי גלוי ונדוע לפני האל ברוד הוא כל מעשהו, ולא יעשה עין רואה באינה רואה. גם מתוך הנקרת הטטא בפרט ובהתנחמו עליו יזמר ממונו יותר פעם אחרת לבל יהי נקשל בו; אחר שיאמר בפיו "קזו וקזו צשיתי ונקבלתי במעשי", יהיה נגדר שלא לשוב לעשות בן; ומתוך כך ירצה לפני בוראו, והאל הטוב התפץ בטובת בריוסיו הרריכם בקרדן זו ינפו בה.

At the root of the precept lies the reason that by the avowal of sin by one's own mouth, the thought and perception of the sinner is revealed—that in truth he believes that his every action is known and revealed before God, blessed is He; and [thus] he does not assume the [supernal] Eye that sees to be as though unseeing. Moreover, by mentioning the sin in detail and expressing remorse over it, he will be more careful another time that it should not bring him to grief. After saying with his mouth, "Thus and thus did I do, and I was foolish in my actions," he will be restrained not to go back and do so again; and as a result, he will be acceptable before his Creator. The good God, who desires the good reward of His human beings, has guided them in this way to become virtuous in it.

6

RAV HIRSCH

The first step of Teshuva which is the most essential and at the same time the most difficult, is Viduy, the confession, or rather the admission to oneself that one has sinned. It is not God who needs an avowal or confession from us, for he knows us through and through; in fact better than we know ourselves. But, we ourselves are very much in need of honest and unreserved confession it is to our own selves that we must admit that we have done wrong, for without such a confession to ourselves, we can never become better. It is a difficult admission indeed for a man to make. There is within each and every one of us a small defender who is ready at all times to deny outright that we have done wrong at all, or at least to make excuses, to mitigate and cloak our transgressions, In this manner our defender veils from our eyes the true picture of ourselves as we really are, but, by so doing, also effectively blocks the path to our betterment. Therefore, the first, the most essential and indispensable part of the confession that we must make to ourselves is "Aval Anachnu Chatanu - Truly, we have sinned."

(1) Confession, *viddui* (וידוי). So long as you deceive yourself with regard to your sin, so long as you refuse to recognize that you have sinned, so long as you hear a voice within you glossing over and excusing your wrongdoing, so long as you do not clearly and faithfully see yourself as you are and also your sin and its consequences which you have already suffered and which according to strict justice you must still expect—then you have not yet taken the first step to return. Therefore cast away the deception, do not listen to the extenuating voice within you, have the courage to see yourself as you are. Learn the kind of life which the Torah demands and compare with it your own, and wherever you find any divergence—make no mistake—sin is there.

Do not be led astray by the large company of those who perhaps share the same sin with you, nor by the voice of a fashionable philosophy which, instead of educating man up to truth, drags truth down to man and finds excuses for the sin which it shrinks from avoiding. If you have recognized that you have sinned, then step into the presence of God and say: 'O God, I have erred and sinned, I have been disobedient before Thee, I have done so-and-so (I am sorry and I am ashamed of what I have done, and will never do it again).'

Mark also the consequences of sin. Consider how according to strict justice the smallest sin must inevitably entail a curse from every point of view, and makes the sinner liable to be punished by being blotted out of the Book of Life. Feel in yourself how every sin you have committed, however small, even in the mind and heart, immediately brings with it a curse—namely, that it makes you less capable of doing good and further inclined to sin; and when you have recognized this, then you can lay the future of your inner and outer life in the just and forgiving hand of God. When the Temple still stood, you could, if you had erred unintentionally, in making confession express this surrender by means of the sacrifice. The Temple is destroyed, the altar has vanished, but in your mind you can see yourself surrendering yourself to God on the altar, in order to be restored again to life by His hand. And as you see yourself in spirit, so confess in word, in order that the picture of your self-abasement may become external to you and stand before you, making it no passing emotion but a permanent mood and frame of mind which can bear fruit in practical conduct.

ויש להקשות בזה כמה קושיות, בעיקר בענין הוידוי. ראשית, את הוידוי שהוא חלק ממעשה התשובה, הכלילו חז"ל בתפילה. ולא עוד, אלא שביו"כ מתוודים עשר פעמים וכולן בתוך התפילה עצמה - או בתפילת הלחש, או בחזרת הש"ץ. מה עניינה של התשובה לתפילה דווקא?!

כעין זה יש להקשות בענין אמירת הסליחות הנקראות בדברי חז"ל "סדר תפילות", ואשר אחד המרכיבים המרכזיים בהן הוא ענין י"ג מידות של רחמים, שאף עליהן נאמר שהקב"ה לימד למשה רבנו סדר תפילה (עי' רש"י שמות לג, יט). גם כאן מתעסקים אנו באמירת וידוי המהווה חלק ממצות התשובה, ושוב עלינו להבין מדוע התשובה אינה נעשית באופן נפרד מהתפילה.

גם על מצות הוידוי עצמה, שהיא אחת משלשת עיקרי התשובה, יש להקשות, כי הנה רבנו הרמח"ל (במס"י פרק ד) הגדיר לנו את ענין התשובה: "שתחשב עקירת הרצון כעקירת המעשה וכו', שהעוון סר ממש מהמציאות ונעקר במה שעכשיו מצטער ומתנחם על מה שהיה למפרע". וא"כ מהו ענין אמירת הדברים בפה דווקא? ומדברי הראשונים משמע שוידוי בפה הוא תנאי מעכב מסדר התשובה, שאדם אומר בפיו שהוא מתחרט על עוונו ומקבל על עצמו מכאן ולהבא שלא לחטוא. ועוד, שרבנו יונה כתב (שע"ת שער א עיקרים ג-ד) שבמעשה התשובה נכללים יגון וצער כנים על מעשיו, המביאים אותו להחלטה שלא לנהוג כך יותר. מדוע, אפוא, חייבים לומר את הדברים בפה, ולא די בחרטה כנה בלב פנימה?

קושיה נוספת: הרמב"ם (ריש הל' תשובה) פוסק "וכל המרבה להתוודות ומאריך בענין זה, הרי זה משובח". ואכן כבר הוזכר לעיל שבמהלך יו"כ אנו מתוודים עשר פעמים [ישנן חמש תפילות שבכל אחת מהן מתוודים פעמיים - בתפילת הלחש ובחזרת הש"ץ]. נוסף על כך ישנו גם הוידוי הארוך של ר' נסים גאון. עלינו להבין גם זאת, מהו הסוד הטמון בריבוי הוידוים. הן בעינינו נרמה שיעקר מצות התשובה היא החרטה, ובה טמון עיקר עקירת החטא, וכמו שהאריך רבנו יונה (שם סי' ט) בביאור הענין שע"י עשיית התשובה מתלבנות עבירותיו של האדם והוא נעשה זך וטהור, וא"כ מן הראוי היה להרבות בענין החרטה והיגון, ולא דווקא באמירת הוידוי.

וידוי - קשר ישיר עם הרבש"ע

מעשה הוידוי - אמירת "חטאתי, עויתי, פשעתי" - אינו מעשה שאדם עושהו בינו לבין עצמו, ואשר מהווה ביטוי לחרטה וצער על מעשיו הרעים. וידוי מהותו הידברות וקשר ישיר בין האדם החוטא לבוראו. האדם בא לפני הקב"ה ואומר לו כך: "רבש"ע, חטאתי, עויתי, פשעתי, עשיתי כך וכך" ומבטא בזה שברצונו להתקרב אליו בחזרה. ולכן הוידוי נאמר תמיד כחלק מהתפילה שהיא עמידה לפני הרבש"ע, פניה אליו והתקשרות עמו.

ובאמת את עצם הענין של וידוי מצינו בלא שייכות לחטא כלל, והוא הענין של "וידוי מעשרות" שאדם מתוודה לפני ה' ואומר שמכער מעשרותינו כדין; "לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי" (דברים כו, יג) - אין זה ענין של חטא כלל, אלא מהותו של "וידוי" הוא לבוא לפני השני ולשוחח עמו בדברים המקרבים את הלב, וכשזה בא אחרי חטא מטרת הוידוי היא לחזור ולהתקרב לקב"ה וכביכול להתפייס עמו ע"י שאומר לפניו שחטא כלפיו ומבקש את סליחתו.

וראיתי במדרש (ילקוט"ש רמז תשא) דבר נפלא ונורא שממנו מוכח כדברינו: "והתוודו", אין במשמע וידוי אלא בארץ, מנין אף בגלות? אמרת 'והתוודו את עוונם ואת עון אבותם'. כלומר, היה מקום לומר שמצות וידוי אינה שייכת אלא בא"י בזמן שביהמ"ק היה קיים אך בגלות אין אפשרות להתוודות, משמיענו הפסוק "והתוודו את עוונם" וגו' שאף בגלות שייכת מצות וידוי.

והנה אם וידוי אינו אלא ביטוי לחרטה על עוונותיו, קשה להבין את ההו"א שוידוי שייך להיאמר אך ורק בא"י, שהרי גם בחו"ל ניתן להתחרט ולהצטער על חטאים. ובהכרח שוידוי הוא יצירת קשר עמוק בין האדם לקונו. כביכול החוטא "נפגש" עם הקב"ה ומתוודה לפניו שעשה כך וכך, ומתאר לו את היגון האופף אותו כעת על מעשיו אלו. והיה מקום לומר שלדביקות זו לא ניתן להגיע אלא בא"י כשביהמ"ק קיים ויש השראת השכינה. תלמוד לומר "והתוודו" וגו' - גם בחו"ל ניתן להתקשר עם הקב"ה ולהידיבק בו.

⑧ מלואן ארץ

א 'צריך (ב) להתוודות במנחה (א) קדם סעודה המפסקת: הגה (ב) ויחיד אומרו אחר שגמר תפלתו, ושלית-צבור (ג) אומרו ביום-כפור (ד) בתוך התפלה (טו): ב (ה) אין צריך לפרט החטא. ינאם רצה לפרט, (ו) [ז] (ז) הרשות בידו. ינאם מתנודה (ז) בלחש, נכון לפרט (ח) החטא: הגה אכל בשמתפלל בקול גם או שלית-צבור כשחזור התפלה (ט) אין לפרט החטא. ומה שאומרים 'על חטא' בסדר אלהי-בית לא מקרי פורט, הואיל והכל אומרים בשנה אינו אלא כנסת התפלה (י"ע): ג 'צריך להתוודות (ג) [ג] (י) מעמד. ואפלו פי שמע לה משלית-צבור (יא) והוא התנודה כבר, צריך לעמד: הגה ויחזור (ד) ויתנודה עם השלית-צבור (י"ו) פי"ב ה"ה). ועקר הנדוי הוא (יב) 'אכל אנתנו חטאנו' (טו): ד 'עונות שהתנודה עליהם ביום-הכפורים שעבר ולא שנה עליהם, (יג) אפלו הכי יכול (יד) לחזור ולהתוודות עליהם: "

⑨ מלואן דרוה

(י) מעמד. דהכי הוי דרך הכנעה טפי ומתנודה בלב שלם. (ו) וטוב שישחה כמו ב'מודים'. (ז) ולא יסמך על דבר (ט) שאם ינטל אותו דבר יפל, ואם סמך, צריך עיין אם יחזור ויתנודה [פמ"ג]. והעמידה צריך להיות (ט) עד אחר 'על חטאים שאנו חייבים עליהם ארבע מיתות בית-דין':

We have caused perversion,

WE HAVE CORRUPTED GOOD PEOPLE AND GOOD VALUE SYSTEMS.

By our words and deeds, we have influenced people to lower their standards of conduct; to change from idealists to cynics, from generous people to selfish ones. And by sinning habitually, we have transformed the *שְׂרָה דְרַךְ, straight way of life*, into something crooked and perverse.

We have caused wickedness,

WE HAVE CAUSED OTHERS TO COMMIT SINS.

We have influenced people to act in an evil manner. The term *רָשָׁע, wickedness*, applies to deed as opposed to thought; to sins committed with premeditation, rather than to sins committed by someone overcome with sudden desire.

We have sinned willfully,

WE HAVE COMPOUNDED OUR SINS BY JUSTIFYING THEM.

Not only have we sinned intentionally, we have even devised arguments and philosophies to justify ourselves. The word *וְרָעוּ* implies a worse degree of intentional sin than the previous *רָשָׁע, wickedness*, because someone who justifies his misdeeds is surely more apt to sin again and to drag others down with him.

We have extorted,

WE HAVE TAKEN ADVANTAGE OF THE POOR AND THE WEAK.

The term *חֶסֶק, extortion* includes several sins. In the common Talmudic definition it refers to extortion in which someone forces or intimidates a person to sell something against his will. This is forbidden in the Ten Commandments by *וְלֹא תִחָמֵד, you shall not covet*. Noah's generation was condemned because of *חֶסֶק*, for it created a society that victimized the poor and defenseless. Also, *חֶסֶק* denotes wrongdoing against which there is no legal recourse, such as stealing trivial amounts (*לְקוּחַ מִשְׁוֵה פְּרוּטוֹת*). Such 'trivial' crimes indicate a breakdown of ethics and fair play.

We have accused falsely,

WE HAVE BROUGHT FALSEHOOD INTO OUR EVERYDAY LIVES.

Literally, the phrase means 'we have attached falsehood,' and it implies that we have falsely slurred other people, and that we have piled lie upon lie, to reinforce falsehood.

We have given evil counsel,

WE HAVE ABUSED THE TRUST OF OTHERS BY GIVING BAD ADVICE.

We have knowingly advised others to do things that are not in their best interest, or that are sinful. We have not cared enough about others to take their problems seriously. We have abused the trust of people by giving them advice that was to our benefit, but that was harmful to them.

We have been deceitful,

WE HAVE MADE INTENTIONALLY MISLEADING STATEMENTS.

We have made false promises and have made little effort to keep sincere promises. What is worse, we have excused our behavior by saying that people do not expect others to keep their word. Thus, we have made our world a place of lies, even though the Sages teach that liars cannot receive God's Presence (*Sanhedrin 103a*).

as a proper way of life simply because they have 'always been done and no one was ever punished.' Thus we must confess — i.e., acknowledge — such sins of the past. Additionally, since all Jews are responsible for one another's mistakes, we must confess even sins that we *personally* may not have committed as individuals.

This admission — *וְאָנָּה, we have sinned* — is the essence of the confession (*Yoma 87b*). *Tanchuma (Numbers 21:7)* states that when one utters this confession sincerely, the avenging angel is not permitted to harm him. Therefore the Sages chose to introduce the confession of individual sins with the word *וְאָנָּה (Abudraham)*.

Since the heart is the seat of passion and desire, it is customary that the person confessing strike the left side of his chest (some strike the center) lightly with his fist as each sin is mentioned, as if to imply that the heart was responsible for the sins.

We have become guilty,

WE HAVE SINNED AGAINST GOD, AND HAVE DEVASTATED OUR OWN SPIRITUALITY.

Not only have we become guilty by sinning against God, we have brought spiritual desolation upon ourselves [from *שָׁמָה וְשָׁמָה, desolation*]. Perhaps we did not mean to rebel against God, but we often sinned intentionally — for profit or enjoyment.

We have betrayed,

WE HAVE BEEN UNGRATEFUL AND DISLOYAL.

We have been ungrateful and traitorous [from *בִּגְדוּ, traitor*] to those who have helped us. We have betrayed our loved ones. By violating the *mitzvos*, we have been disloyal to God. Who gives us life and sustenance.

We have robbed,

WE HAVE STOLEN PROPERTY AND NOT FULFILLED PERSONAL RESPONSIBILITIES.

In addition to taking and enjoying other people's property without payment, we have taken all sorts of things to which we are not entitled: we enjoy God's earth without blessing or obeying Him; we do not fulfill our obligations to other people; we take advantage of other people's ignorance or trust; we 'rob' people of their privacy; we 'rob' the poor and defenseless of their dignity.

We have spoken slander,

WE HAVE CARRIED TALES AND BEEN HYPOCRITICAL.

We have slandered God — by questioning His justice and His kindness. And we have discredited our fellow human beings, both through speaking falsehood and through publicizing their mistakes.

We have been hypocritical [from *פִּי, two mouths*], by saying one thing and thinking another; and by speaking of people behind their backs.

5 The Aleph-Bets Order

Both Confessions — the brief *וְאָנָּה* and the lengthy *עַל כֹּחַ הַסֵּף* — follow the order of the Aleph-Bets. Among the reasons for this alphabetical arrangement are:
 — Simply speaking, this makes it easier for people to memorize the *Viduy (Iyun Tefillah)*.
 — The Aleph-Bets order indicates that our evil deeds bring destruction to the world that God created with the twenty-two letters of the Hebrew language (*R' Menachem Azariah of Fano*).
 — The formulation also alludes to the fact that we have transgressed the Torah which is written with the twenty-two letters of the Aleph-Bets. Consequently, it is proper for us not to limit our confession to this prescribed list, but to enumerate *all* our sins in alphabetical order, inserting any other sins of which we may be guilty. For example, under *נ*, one might add, *אֲכַלְתִּי מִקְדָּשֶׁיךָ, I have eaten forbidden foods*; under *כ*, one might add, *בִּבְרַחְתִּי בִּרְכוּת לְבָשָׁתְךָ, I have recited blessings to no purpose (Chayei Adam)*.

We have been obstinate.

WE HAVE REFUSED TO SEE GOD'S HAND IN LIFE.

Instead of recognizing that illness, pain, financial reverses and the like are messages to repent, we stubbornly refuse to change our ways. We have attributed all difficulties not to our sins, but to chance.

We have been wicked,

WE HAVE COMMITTED SINS THAT STAMP US AS WICKED.

We have committed acts that, according to the Torah, attest that our nature is wicked, such as raising our hands to strike others, stealing, and making plans to sin.

We have corrupted,

WE HAVE COMMITTED SINS THAT CORRUPT OUR CHARACTER.

We have committed sins that are tantamount to idolatry, such as arrogance, extreme anger, and apathy toward charitable causes; and sins that are related to sexual immorality, such as vulgarity and eroticism. Such sins corrupt a person's character.

We have been abominable,

WE HAVE BECOME LOATHSOME.

Our actions have degraded us to the point where, in God's eyes, we have become disgusting and loathsome.

We have strayed,

INSTEAD OF BEING CLOSE TO GOD, WE HAVE STRAYED FAR FROM HIM.

As a result of our misdeeds, we have drifted further and further from God's path. Once we condition ourselves to such courses of action, it becomes infinitely harder to repent — and we have only ourselves to blame.

You have let us go astray.

AS A RESULT OF OUR SINS, GOD HAS LET US DRIFT AWAY.

We have abused the gift of freedom of choice. We have strayed and have drawn others with us. As a result, God has treated us measure for measure: since we strayed from His path, He did nothing to stop us.

Having confessed to a variety of individual sins, we now summarize the Confession by comparing the foolish deeds we have chosen with the good ones we chose to spurn. Surely, this will influence us to repent!

We have turned away

from Your commandments

and from Your good laws

but to no avail.

What good did our evil do us? Had we at least profited from our choices, we could defend ourselves. But history shows that Israel's sinfulness has never brought lasting good. How often have we tried to imitate or blend into our host cultures — but to no avail! Moreover, we have not even given Your commandments equality [from שָׂוָה, equal], with our secular and sinful pursuits.

We have scorned,

WE HAVE MADE A MOCKERY OF SERIOUS MATTERS.

We have joked about serious matters. We have ridiculed honest and dedicated people. We have tried to find a springboard for humor in every topic. By so doing we have made repentance very difficult, both for ourselves and the people entertained by our witticisms. For as the Sages taught, one jest can repulse a hundred admonitions.

We have rebelled,

WE HAVE DEMONSTRATED OUR DEFIANCE OF GOD'S WILL.

We have recognized our Master but purposely defied Him. We have refused to obey a law of the Torah or Talmud because it does not fit into our personal concept of justice or morality. This is the worst form of sin, for it cannot be blamed on error, passion, or fear, but is performed to demonstrate that the perpetrator does not believe in God, הוֹי, הוֹי.

We have provoked,

WE HAVE ANGERED GOD.

We have angered God by showing disrespect for Him. As the Sages put it, 'One who steals food and makes a blessing over it, provokes God.' How dare one bless God or perform mitzvos with objects or money acquired by flouting His will!

We have turned away,

WE HAVE IGNORED OUR RESPONSIBILITIES.

We have become indifferent to the service of God, an attitude reflected in a failure to perform מצוות, positive commandments, and in a lack of serious thought about what the Torah demands of us. Instead of using comfort and prosperity to serve God better, we have allowed them make us complacent and overconfident.

We have been perverse,

WE HAVE SINNED BECAUSE OF PERVERTED REASONING.

We have sinned because of intellectual perversion, meaning that we exchanged simple honesty for a corrupt reasoning that romanticizes immorality and justifies dishonesty. Furthermore, our speech and attitudes have become brazen and rude.

We have acted wantonly,

WE HAVE DENIED THE VALIDITY OF SOME OR ALL MITZVOS.

We have sinned because we did not believe in the Torah or in the validity of a particular commandment. Though very grave, this sin is not quite as serious as the brazenness of קָרַדְנוּ, we have rebelled. On the other hand, this is more serious than עָוְנוּ, which refers to sins caused by faulty reasoning.

We have persecuted,

WE HAVE CAUSED OTHERS TO SUFFER.

We have caused others to suffer or feel discomfort. We have done things that will limit people's ability to act and thus force them to do things that may not be in their own best interest. The root of such activity is that we are callous to other people, so we do not mind hurting them. Also, we have done things or made commitments that force us into courses of action that harm us spiritually.